

— 'Ανθρώποι είμεστε, (εἶπε ὁ παπᾶς μὲ ὕφος φιλοσοφικόν). Θ' ἄρρωστήσωμε κι' ὅλας ..

— Ἀλήθεια παπᾶ μου, (συμπ)ήρωσε ὁ Τσιέλεγκας) ἄνθρωποι είμεστε, θὰ πεθάνωμε κι' ὅλας.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγη σιωπὴ ὁ Τσιέλεγκας ρώτησε :

— Γὰ νὰ μὲ μεταλάβ'ς ἤρθες, παπᾶ μ' ;

— Ἄν τὸ θέλ'ς.... (τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ παπᾶς μὲ προσποιημένη ἀδιαφορίαν) Ξέρ'ς, ἡ μεταλαβὴ δὲν κοβ' μέρες...

— Νὰ μὲ μεταλάβ'ς, παπᾶ μ' (ἀπολογήθηκε ὁ Τσιέλεγκας) Νὰ μὲ μεταλάβ'ς!.. Θέλω νὰ μὲ μεταλάβ'ς....

— Δὲν εἶνε καλύτερα νὰ σὲ ξεμολογήσω πρῶτα; (Τὸν ρώτησε ὁ παπᾶς). Ἀνθρώποι είμεστε... Γεννιούμαστε μὲ τὴν ἁμαρτία προσκεφάλι...

— Νὰ μὲ ξεμολογή'ς! (ἀπολογήθηκε ὁ Τσιέλεγκας). Ξομολόγησέ με! Δὲ λέω τὸ ἐνάντιο... Ξομολόγησέ με πρῶτα.

Ὁ παπᾶς φόρεσε ἀμέσως τὸ πετραχήλι, καὶ μᾶς εἶπε ἐμᾶς τῶν ἄλλωνῶν, ποῦ στεκόμαστε γύρα-γύρα :

— Φευγᾶστε, ὅλοι ἀπ' ἐδῶ! Σύρτε μακριὰ! Θὰ ξεμολογήσω ..

— Ὅχι! ὅχι παπᾶ μ' (φώναξε ὁ Τσιέλεγκας) Ἄν δὲν εἶνε παράνομο ἄς μείνουν τὰ παιδιὰ... νὰ μὴ φύγ' κανένας.

— Δὲν εἶνε παράνομο, (εἶπε ὁ παπᾶς) ἀλλὰ... ἓνας ἄνθρωπος ποῦ ξεμολογιέται... δὲν θέλ' μόνος του ν' ἀκούν οἱ ἄλλοι τὰ κρίματά του... τ'ς ἁμαρτίες του....

— Ὅχι, ὅχι παπᾶ μ'. Ἄν δὲν εἶνε κρίμα κι' ἁμαρτία, ἄς μὴ φύγ' κανένας! (εἶπε ὁ Τσιέλεγκας) θὰ πῶ ὅτ' ἔκανα σ' ὅλους μπροστά... Τί μὲ μέλλ' τώρα ; Καλύτερα νὰ μάθ' ν' ὅλοι ὁ τ' ἔχω κατωμένα.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ALBERT SAMAIN

ΣΟΝΕΤΟ

Ροδόχρυσος ὁ οὐρανὸς σιγὰ σιγὰ χλωμιάζει
Φρίσσουν οἱ ἐλιές οἱ ἀσημίες, ἡ χλόη σαλεύει ὡς κάτου·
Τὸ ροδομέτωπο βουνὸ περήφανα σωριάζει
Μύρια λαζούρια διάφανα στὰ ριζοθέμελά του.

Γυροῦντε τώρα ἀπ' τοὺς ἀγρούς· ἐν ἄστρο ἀνταρχίχεται
Κάποια γλυκάδα τῆς Βηθλεὲμ πλανιέται ὀλόγυρά του·
Ἐμπρὸς δ' ἄντρας καὶ στὸ ζῶ καθήμενη ἀγκαλιάζει
Μάνα κονιῶντας τὸ παιδί, ποῦ κλεῖ τὰ βλέφαρά του.

Κι' ὀλοῦθε πρὸς τὸ μέτωπο ζυγίζοντας μὲ χάρη
Κανίστρια φέρουν, ποῦ εὐωδιὲς τὸν μενεξέδων ραίνουν
Κ' ἔχουν τὸ δρόμο τὸν πλατύν, τὸ μονοπάτι πάρει.

Γυναῖκες, ποῦ ἡ περπατησιὰ κι' ἡ ὥρα τὶς ἑμορφαίνουν,
Κι' ἀρροδιαβαίνουν, πίσω τους ἀφίνοντας τὰ θάμνη
Τοῦ θεῖου ἐκείνου δειλινοῦ, ποῦ ἐμύρωσαν κι' οἱ κάμποι.

Σπέτσος

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

SALON 1908

J. Lefebvre.

Ἐγκαταλελειμένη.

ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀδελφὴ. — Δὲν ξέρω τί νὰ χαρίσω τοῦ ἀνδρός μου τῇ Προτοχρονιά.

Ἀδελφός. — Ἐνα κοντί καλὰ τσιγάρα, ἀδελφοῦλά μου· τῇ Προτοχρονιά θάρθῶ κ' ἐγὼ σπύι σας . . .

Εἰς τὴν ξενοδοχεῖον.

— Μα αὐτὲς ἡ πεταστές κάθε ἡμέρα γίνονται βρωμερώτερες.

Ὑπηρετῆς. — Φυσικά, τί θέλετε νὰ γίνονται; καθαρώτερες ;

Μεταξὺ ὁμοφρόνων.

— Ἄν δὲν σὰς πληρώσω σ' ἓνα χρόνον, τότε νὰ μὲ πῆτε παληάνθρωπον.

— Γιατί νὰ περιμένω γι' αὐτὸ ἓνα χρόνον ;

Ἡ σύζυγος. — Εἶμαι μισοπεθαμένη...

Ὁ σύζυγος. — Φυσικά! Ὅλα τὰ κάνεις μισά.

Ὁ συντάκτης. — Αὐτὸ τὸ ποίημα σὰς τὸ ἐπέστρεψα πρὸ 6 μηνῶν. Γιατί μοῦ τὸ ξαναφέρατε σήμερα ;

— Ἐνόμισα, ὅτι ἴσως ἐβελτιώθῃ εἰς τὸ μεταξὺ τὸ γούστο σας.

Ὁ σύζυγος. — Οἱ κοντίτεροι ἄνδρες παίρνουν πάντα τῆς ὁμορφότερας γυναῖκες.

Ἡ σύζυγος. — Ἐλα ! Θέλεις νὰ μοῦ κάμης κομπλιμένα.